

ונרמזה בר"ת למפרע בפסוק **השתזוו לה' בהדרת קדש** ר"ת

"קבלה", לרמוז שצריך האדם לעסוק בחכמת הקבלה ביום השבת. **עכ"ל**.
ועיין הגהות היעב"ץ על הש"ס גטין (ס,א) על מה שכתוב שם שרבי יוחנן וריש לקיש היו מעיינים בספרי אגדה בשבת, כתב היעב"ץ וז"ל: נ"ב. נראה לי ספר של ע"ת [נראה שצריך לומר: ס"ת, והכוונה לסתרי תורה] וחכמת האמת, הוא שאנו קורין "קבלה". ולא היו מעיינים בימות החול אלא בדינין והלכות לדעת מה יעשה ישראל, ובשבת לא היו עוסקין בדינין דתקיפי למגמרייהו, וכי הא דאמרינן אין שונין בתולה בשבת אגב דיקירי. והיו מעיינין בשבת בדברי אגדה שמושכת את הלב, **וקדושת השבת מסייעת להשכיל ולהבין בחכמה הנעלמה**.

והנה נפלא הדבר שכמו ברמז של מהר"ש ויטאל בשם אביו לתיבת "קבלה" בפסוק המדבר על "הדרת קדש", כן גם בהופעה היחידה של ר"ת "קבלה" כסדרן, משתלבים הר"ת עם תיבות "הדרת קדש". והלא דבר הוא!

וזיכור הענין נראה על פי דברי האריז"ל בשער הכוונות, דרוסי השבת [דף סה,א], שכתב גם על הפסוק: "השתזוו לה' בהדרת קדש", שכל עולמות זי"ע משתחווים לאלימות שהיא נקראת "הדרת קדש". וכלשונו גם: "כי גם צאלימות הוא ההדר האמיתי והקדש האמיתי" עד כאן לשונו.

ומעתה מובן מדוע הקבלה נרמזה ב"הדרת קדש", כי ידוע שקבלה צאלימות, וכמ"ס בהקדמת התיקונים: "מארי מקרא אינון בעשיה, ומארי משנה ביצירה ומארי הלמוד בצריאה ומארי קבלה צאלימות. עד כאן. וועיין בשער המלוות להאריז"ל פרשת ואתחנן].

והנה, על פי זה, אפשר לבאר מדוע שבת היא זמן מסוגל ללימוד חכמת הקבלה וכמ"ס מהר"ש ויטאל שלכן אומרים מזמור לדוד בשבת, וכנ"ל, כי כידוע שבת היא צאלימות וכמ"ס בשער הכוונות דרוסי השבת דף סו,א, צפרי עץ חיים דף פו,ב ובעוד מקומות, וקבלה היא גם כן צאלימות, כמ"ס בהקדמת התיקונים, כנ"ל. ונמצא לפי זה, ששבת היא זמן מתאים ללימוד הקבלה.